

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «КРИВЕНЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KRYVENKYY v. UKRAINE)
(Заява № 43768/07)

Стислий виклад рішення від 16 лютого 2017 року

У 1997 році заявник отримав сертифікат про право на земельну частку (пай). У 1999 році відповідно до Постанови Верховної Ради України частину землі заявника було передано в постійне користування підприємству.

17 січня 2003 року Бердичівською райдержадміністрацією (далі – РДА) було прийнято розпорядження, відповідно до якого заявник отримав державний акт про право власності на земельну ділянку. У 2005 році прокуратурою Бердичівського району було внесено протест на зазначене розпорядження РДА, у зв'язку з чим у липні цього ж року воно було скасовано РДА.

У серпні 2006 року рішенням суду першої інстанції, яке в подальшому було залишено без змін судами вищих інстанцій, було визнано недійсним державний акт про право власності на землю заявника.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився, що його було позбавлено земельної ділянки всупереч положенням статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) та статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Європейський суд вирішив розглядати цю справу виключно за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника Європейський суд встановив, що заявник отримав та володів земельною ділянкою добросовісно та відповідно до дійсного сертифікату. Він сплачував податок на землю та користувався нею з 1997 року, як власник частки земельної ділянки, що належала колгоспу та у 2003 році отримав право приватної власності на землю. Крім цього, Європейський суд вказав, що у 2006 році заявника було позбавлено земельної ділянки без надання відповідної компенсації чи іншого виду належного відшкодування. Європейський суд дійшов висновку, що на заявника був покладений непропорційний тягар у зв'язку з позбавленням права на землю та констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД

1. *Оголошує* одноголосно заяву прийнятною;
2. *Постановляє* одноголосно, що було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
3. *Постановляє* чотирма голосами проти трьох, що упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявнику 10 000 (десять тисяч) євро відшкодування матеріальної та моральної шкоди, та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
4. *Постановляє* одноголосно, із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* одноголосно решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»